

In dromen zijn
geen geheimen

Inhoudsopgave

- Hoofdstuk 1: Mijn naam is Katie
- Hoofdstuk 2: Verjaardagscadeau
- Hoofdstuk 3: Herinneringen
- Hoofdstuk 4: Bedrog of realiteit
- Hoofdstuk 5: De juiste keuze
- Hoofdstuk 6: Raadsels
- Hoofdstuk 7: Het avontuur begint
- Hoofdstuk 8: De goede weg
- Hoofdstuk 9: Wijn en pannenkoeken
- Hoofdstuk 10: Een persoonlijke schat
- Hoofdstuk 11: Gemengde gevoelens
- Hoofdstuk 12: London, here we come!
- Hoofdstuk 13: Op verkenning
- Hoofdstuk 14: Rode bussen en grote klokken
- Hoofdstuk 15: Redder in nood
- Hoofdstuk 16: Een bekend verhaal
- Hoofdstuk 17: Een ontmoeting om nooit te vergeten
- Hoofdstuk 18: Een geheim onthuld
- Hoofdstuk 19: Terug op eigen bodem

Hoofdstuk 1: Mijn naam is Katie

“Zuster! Zuster? Hallo, is daar iemand? ZUSTER!!”

Ik open mijn ogen maar voel me ver verwijderd van wat er allemaal om me heen gebeurt.

“Katie? Katie gaat het wel? Mevrouw van Zanten zit al een tijdje om hulp te roepen.” Mijn collega Brenda kijkt me met een verbaasde maar ook bezorgde blik aan. “Oh shit sorry, ik heb erg onrustig geslapen vannacht. Ik ga meteen naar mevrouw toe!” Ik spring op van mijn stoel maar Brenda duwt me terug.

“Claudia is er al naar toe.” Zegt ze met een glimlach. “Alweer een slechte nacht? Wordt het niet eens tijd voor een bezoekje aan de huisarts? Je bent een frisse meid van 25. Is niet goed hoor!” Ja daar heeft ze een punt. Het is niet de eerste keer dat ik zo afwezig ben op mijn werk. Ik slaak een diepe zucht en laat mijn hoofd langzaam in mijn handen rusten. “Niet zo zuchten mevrouw! Als collega én vriendin begin ik me nu toch wel zorgen te maken. Het kan toch nooit kwaad om je even te laten onderzoeken? Wat vind Mattie er eigenlijk van?”

Mattie, 28 jaar en de leukste man ter wereld. Hij is mijn vriend. We zijn nu zo’n vijf jaar samen en wonen in een heerlijk appartementje in Utrecht. Een heel nuchter persoon, dus een goede aanvulling bij zo’n paniekvogel als ‘moi’.

“Tja, je weet hoe hij is: Bezorgd maar goed van vertrouwen.” Zeg ik met een goedbedoeld ondertoonje. “Ik wil niet dat hij zich zorgen maakt en kom op, iedereen slaapt wel eens wat minder toch? Het is gewoon een periode, gaat vanzelf weer over.” Brenda rolt met haar ogen en schud afkeurend haar hoofd. “Alright, ik hou al op. Maar hou het in de gaten! Onze dienst zit er bijna op. Wat zeg je van een borrel en een hapje bij De Houten Mast?” Ik kijk haar lachend en liefdevol aan. Zij weet wanneer ik toe ben aan iets lekkers bij mijn favoriete pub. Wat is het toch een schat. “Doen we!”

Ik plof neer op de bank. Thuis! Man, wat zit ik vol. Ik moet toch eens leren om mezelf niet zo vol te proppen als ik trek heb. En nou moet ik eigenlijk nog even het huis een beetje aan kant maken. Mijn schoonouders komen vanavond eten. Gelukkig is ‘simpel’ prima voor hun dus ik hoef me niet uit te sloven in de keuken. Lekker bestellen dus! Ik heb een drukke dag achter de rug dus dat mag best een keer. Tenslotte is het weekend. Er wordt ritmisch op de voordeur geklopt. Is het weer zover? “Schat? Ben je thuis? Wees alsjeblieft thuis, ik ben mijn sleutels vergeten!”

Ja dus. Mattie is een lieverd maar oh wat kan hij een warhoofd zijn.

“Misschien word het tijd om sleutels bij te laten maken zodat we er overal eentje kunnen stoppen bij je!” Zeg ik plagerig terwijl ik de deur open doe. Hij tovert een charmante glimlach op zijn gezicht en plakt een stevige zoen op mijn voorhoofd.

“Hoe was je dag? Lekker gewerkt?” Vraagt hij terwijl hij door de post bladert.

Ik besluit wederom te doen alsof er niks aan de hand is. Die vermoeidheid stelt echt niet zoveel voor. “Ja wel prima hoor.” Lieg ik. “Druk maar gezellig! En bij jou?” Hij knikt tevreden. “Ook. Helaas is er wel weer iemand overleden. De arme schat kon echt niet meer.” Hierom houd ik zoveel van deze man. Stoer van buiten, een marshmallow van binnen. We werken allebei in de zorg en zo hebben we elkaar dus ook leren kennen. We werkten bij dezelfde instelling maar zodra het serieus begon te worden tussen ons heb ik ander werk gezocht. Romantiek op de werkvloer wordt vaak niet erg gewaardeerd. “Hoe laat komen mijn ouders? Gaan we bestellen?” Heerlijk hoe we dezelfde gedachtes kunnen hebben. Tegelijkertijd gaat de bel. “Nou daar zal je ze hebben.” Ik loop naar de voordeur en ja hoor, ik zie de twee guitige gezichten van mijn schoonouders door het kijkgaatje. “Hilde, Bastiaan! Wat gezellig! Kom verder.” Ik pak hun jassen aan en hang deze aan de kapstok. “Zo!” Begint Bastiaan terwijl hij in zijn handen wrijft. “Chinees?” Mattie en ik beginnen te lachen. “Chinees it is!”